



JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Terroristes i manipulacions en format piulada

No tergiversem: Andorra decideix qui entra i qui es queda

Hi ha qui confon el soroll amb la veritat i l'opinió amb la informació. Joan Carles Rodríguez Miñana, notari de professió i polemista per afició, n'és un exemple gairebé didàctic. Aprofitant la detenció de tres presumptes membres de Hamàs a Berlín, ha volgut vincular l'Acord d'Associació entre Andorra i la Unió Europea amb un suposat risc de lliure circulació de terroristes pel nostre territori. Una associació d'idees tan extravagant que sembla més fruit d'un deliri mediàtic que d'una lectura seriosa del text que critica.

Perquè no és així. L'Acord no converteix Andorra en un port franc per delinqüents ni en una extensió de l'espai Schengen. Si el notari polemista hagués estudiat el text sabia (i reconeixeria) que Andorra manté el control sobre les seves fronteres, la seva política migratòria i les seves mesures de seguretat. Això no és opinable; està escrit negre sobre blanc.

El capítol dedicat a la lliure circulació de persones específica que qualsevol entrada o residència de ciutadans de la UE dependrà del compliment de la legislació andorrana. És a dir, exactament com es fa avui. Sense portes obertes ni concessions. El país continua decidint qui entra, qui es queda i per què.

Però sembla que el notari polemista juga una altra partida. La seva no és una lectura jurídica, sinó emocional i interessada. Prefereix el relat de la por al ri-

gor del paper. Sap que una frase alarmista circula més de pressa que una explicació assenyada. I així, amb una piulada malintencionada, pretén convertir un acord internacional en una amenaça per a la seguretat nacional.

La seva teoria cau pel seu propi pes. Avui, sense Acord d'associació, qualsevol ciutadà europeu pot venir a Andorra i quedar-s'hi noranta dies sense ni tan sols necessitar un visat. Ho podia fer ahir, ho pot fer avui i ho podrà fer demà. Ho estableix clarament la nostra legislació. La Llei qualificada d'immigració i les seves subsegüents modificacions defineixen el

El seu problema no és amb Europa, sinó amb la realitat, que no es redacta a la xarxa social X

règim d'entrada en condició de turista. Un estranger pot accedir al país sempre que no representi un risc per a la seguretat, l'ordre públic o els béns i pugui acreditar mitjans econòmics suficients per a l'estada. Res més. No hi ha cap amenaça oculta. L'Acord no hi canvia res. L'única novetat és que, amb l'associació, hi haurà regles clares, transparents i pactades. I això, precisament això, és el que incomoda a determinats guardians del vell ordre, més afeccionats a l'arbitrarietat

discrecional que a la seguretat jurídica.

Hi ha qui confon sobirania amb aïllament, i qui creu que la independència consisteix a viure d'esquena a Europa mentre es predica la por a tot el que vingui de fora. Però la sobirania, avui, és poder negociar d'igual a igual amb Brussel·les, garantir seguretat jurídica i situar Andorra en un marc de cooperació estable. No és atrinxerar-se darrere d'un nacionalisme decimonònic.

El notari polemista s'erigeix en defensor de la pàtria, però el seu discurs no protegeix res, sinó que desinforma, distorsiona i embruta un debat que hauria de ser seriós. El seu problema no és amb Europa, sinó amb la realitat. Una realitat que, per molt que li pesi, no es redacta a la xarxa social X, sinó als textos oficials. Si algun dia el notari fes l'esforç de llegir desapassionadament l'Acord que tant critica, descobriria que la veritat –a diferència de la retòrica– requereix lectura atenta.

El debat sobre el futur d'Andorra no es pot reduir a un exercici de provocació piulaira. Hi ha massa en joc: la credibilitat d'un país, la seva capacitat de projectar-se a Europa i la maduresa del debat públic. El soroll pot donar minuts de glòria, però no construeix res. Qui pretén fer política a base de pors i tergiversacions en format piulada demostra, al capdavall, que no confia ni en la intel·ligència dels ciutadans ni en la força de la veritat.